

Comentari 1

Realment ¿existeix equilibri entre les llengües? en un món utòpic pot ser és, però, a la realitat no és un fenomen que es done amb freqüència. Es tendeix a fer la llengua d'un territori, la llengua bàsica i no s'admeten altres noves que poden vindre de fora. Així, quan els estrangers arriben a un lloc nou per a ells, s'han de conformar i utilitzar la llengua del territori per tal de poder ser entesos i poder guanyar-se la vida. Amb l'acollida de la llengua, adquireixen també una sèrie d'interessos, inclosos en ella.

Aquest és el resum del text que té com a títol “ La cohesió lingüística ”, aprofitem per a dir que el títol és temàtic ja que ens mostra el tema del document i té relació amb el mateix. Així doncs, com ja han dit, el tema del text és la impossible cohesió lingüística, entre les llengües que conviuen en un territori on una d'elles és la nacional, d'un estat plurilingüe, i l'altra la regional o vernàcula o materna, que anomenem minoritzada.

D'aquesta manera podem dir que el text està organitzat en tres parts o paràgrafs. El primer d'ells, és una introducció del tema: no es pot “crear” una cohesió entre dues llengües, si no és en un món utòpic, idealitzat. El següent apartat mostra com fem d'una llengua d'un territori una variable social, és a dir, fem la llengua com a mostra. Pel que fa al tercer paràgraf que és el més extens, trobem que és en ell on es desenvolupa tot el cos del discurs, ja que amb l'exemple dels immigrants d'una terra, es mostra o s'explica més detalladament, el fenomen que hi té lloc: els estrangers adopten la llengua del país si volen sobreviure.

Una vegada establertes les parts, localitzem la idea principal al primer paràgraf, on exposa que no es pot obtenir un equilibri entre dues llengües en un mateix territori; només és una utopia. Per tant s'observa que l'esquema seguit pel text, és analitzant ja que, primer exposa la idea principal i més endavant desenvolupa idees secundàries ajudades d'un exemple (els immigrants). Amb açò també diem que, l'exemple, serveix d'argumentació que reforça la tesi o idea principal.

Posem ara aspectes principals del text, el document proposat, es tracta d'un document expositivoargumentatiu, perquè mostra una part expositiva on ens expliquen un fet (la primera part o paràgraf) i una segona part argumentativa que reforça la tesi defensada al primer apartat, la part argumentativa correspon a l'últim paràgraf que, com ja hem mencionat abans, conté la idea principal.

El gènere del mateix és un article acadèmic on dona l'opinió Jesús Tusón, autor de llibres com *Mal de llengües* i *Històries naturals de la paraula*. Direm que és un article d'assaig perquè l'escriptor està donant el seu punt de vista sobre un tema, alhora que l'argumenta. A més l'àmbit d'ús és l'acadèmic ja que està extret del llibre *Patrimoni natural*.

Pel que fa la modalitat oracional predominant direm que és l'enunciativa, exemples clars són: “queda per considerar una qüestió també... en aquests temps nostres” (línia 13) o “És davant d'aquesta situació... pròpia del territori” (línia 7); encara que existeixen un parell d'oracions interrogatives però que són interrogacions retòriques (de resposta que no s'espera) com, per exemple: “Cohesió en dues llengües?” (línia 1) o “Faran seva aquesta llengua.... de quin cantó caurà? (línia 22). A més, cal dir que la funció lingüística dominant és la referencial ja que, les oracions predominants són les enunciatives, característiques d'aquesta funció.

Tractarem també, l'ús dels verbs. N'existeixen diversos en primera persona del plural: "Trobem"(línia 1), "Convidarem" (línia 2), "ens donen" (línia 2) que són emprats per tal de fer referència a ell mateix i així pot incloure's al text. Cal destacar que principalment s'observa l'ús d'un present atemporal que serveix per a referir-se al tema encara que no siga en aquest moment precís.

Pel que fa al registre, el que s'empra en el discurs és un registre formal, estàndard comprensible per als lectors, encara que, hi apareixen alguns instants en els quals, el registre baixa de formal a col·loquial, degut al fet que s'empra un to irònic; exemple d'açò és: "Si en el regne de la utopia, les llengües que trobem en un territori se situessin al mateix nivell funcional, potser sí" (línies 1-2) o com el cas de: "D'un poquet global: papers i estabilitat" (línia 23). A més, quan realitza les interrogacions retòriques també es un símbol de col·loquialisme.

Tractats aquests punts, incidim ara en la modalització del text. El document presenta recursos que fan referència a la modalització com poden ser: la utilització de figures retòriques, concretament, les ja mencionades abans: interrogació retòrica i ironia.

Un altre recurs emprat per a la modalització, és l'ús d'alguns temps verbals en primera persona del plural, que fan que l'autor s'inclouga (també fan referència a ell mateix) al text i l'ús d'algun possessiu com, per exemple, "temps nostres" (línia 13). A més de la utilització d'un to més col·loquial amb les figures retòriques.

Un altre tret observable és l'ús dels signes de puntuació. S'empren cometes: "Un estat, una llengua" (línia 10), que s'utilitzen per a poder citar una afirmació. També són destacables l'ús repetit de parèntesis aclaridors i que afegeixen més informació, o els punts suspensius de la línia 4, que serveixen per a dir que no es poden donar dues llengües en un mateix espai. Per a concloure aquest apartat, citaré els dos punts, que donen pas a una afirmació o pensament d'un hipotètic personatge, a la línia 26.

Pel que fa a la connectivitat del discurs, destacaré que existeixen diversos connectors que, serveixen per a introduir objeccions als enunciats anteriors; exemples són: "però" de la línia 2 o el de la línia 16. També existeix un connector a la línia 14, "quan" que ens mostra un període de temps, és a dir, indica el moment en què començarà o es donarà l'acció.

Pel que fa a les dxis, diré que existeixen dxis temporals "quan" i dxis espacials com: "la seua terra". A més d'algunes dxis personals que fan referència als sofridors del fet, "li".

Per a finalitzar el comentari, inclouré una valoració personal; el tema tractat és un tema d'actualitat, que estem vivint en estos dies. Cada vegada més l'emigració és un fenomen o una eixida per a molta gent. Totes aquestes persones han d'eixir de la seua terra i una vegada ací adapten la llengua pròpia del lloc, com el valencià o el castellà, si volen ser entesos, o simplement per a sobreviure en el treball, en els mercats... D'aquesta manera acaben perdent-se les llengües d'altres llocs i acabaran substituint-se per les adquirides fora del teu lloc natal.

Comentari 2

Aquest text porta el títol de “La cohesió lingüística”, és de l'escriptor Jesús Tusón i pertany a l'obra “Patrimoni natural”

Coherència

L'eix temàtic o el tema del qual tracta el text és les diferents llengües i la seua situació segons el lloc i la gent que les parla.

Podem resumir el text de la següent manera:

La cohesió entre dues llengües utilitzades en un mateix territori és quasi un somni que no es pot complir per les diferències entre elles, un estat sol donar més importància a una que a l'altra i la que es troba en situació de minoria normalment desapareix. Cal aplicar mitjans per a aconseguir millorar aquestes situacions. A més, en els casos d'emigració, quan una persona arriba a un territori, se sent obligada a adaptar aquesta llengua pròpia, del seu nou país, ha d'adaptar-se i aquesta és una manera bona de fer-ho, però això també suposa abandonar la seua llengua natal i deixar-la oblidada...

Al text podem trobar idees secundàries que donen força a les idees primàries i ajudaen a establir l'eix temàtic, com per exemple, quan es recorden les llengües que hi ha en el món i els estats que les parlen o els mitjans que poden adaptar per a acordar amb aquesta situació de bilingüisme conflictiu.

També destaquem alguns elements paratextuals que ajuden a captar l'atenció del receptor, com el títol que apareix en negreta i en una mida major de lletra, els parèntesis aclaridors, les oracions interrogatives, les cometes (“nouvinguts”) o els dos punts.

Podrem dividir el text en 3 parts:

-Introducció: al primer paràgraf on s'expressa la tesi de l'autor (la situació de les llengües no fa possible que es done una cohesió entre aquestes i hem de canviar açò.)

-Exposició: es tracta el tema exposant les raons per les quals l'autor creu comentant establir mitjans i situacions per a acabar amb aquesta situació, segon paràgraf i part del tercer.

-Conclusió: podríem dir que es tracta de les dues últimes oracions on es defensa tota la situació exposada al tercer paràgraf.

A més, des del punt de vista del contingut, podem dividir el text en dues parts (el primer i segon paràgraf on es tracta el tema del conflicte entre dues llengües d'un mateix territori. I el tercer paràgraf on es parla sobre l'emigració i allò que suposa adaptar-se a una nova llengua).

L'estructura temàtica és la circular ja que inicialment tracta un tema i exposa les seues raons per a argumentar-ho, i posteriorment n'introdueix un altre i el conclou al final.

El títol es correspon amb el tema tractat als dos primers paràgrafs i podem dir que és un títol temàtic.

La progressió temàtica és lineal, ja que l'exposició d'un tema dona pas a introduir després un altre relacionat amb el primer.

Adequació

L'àmbit d'ús del text és literari ja que es tracta d'un fragment extret d'una altra obra de caràcter acadèmic ("Patrimoni natural"). Així diem que és un text obert perquè no acaba ací ja que es tracta d'un fragment.

El gènere és un assaig, l'autor reflexiona sobre els valors morals que tenen una gran importància en la vida del ser humà i sobre la seua dignitat.

Es tracta d'un text expositivoargumentatiu (tipologia textual), s'expressa un tema i es desenvolupa, i a més es donen diverses raons que l'argumenten i el fan més creïble.

El canal utilitzat és escrit, i preparat, no es tracta d'un text improvisat. A més és un text diferit ja que ni l'emissor ni el receptor compareixen el temps a l'espai. És multidireccional, perquè vol dirigir-se a un nombrós nombre de receptors, i és unilateral perquè l'emissor és únic, Jesús Tusón.

La finalitat del text és, a més d'informar sobre el tema del conflicte lingüístic, orientar l'opinió i la conducta del lector perquè intenta buscar solucions a aquesta situació.

Pel que respecta als participants o les veus del discurs, es tracta d'un autor real, l'escriptor Jesús Tusón, i d'un lector model, no està dirigit a una persona en concret sinó que s'intenta que arribe al major nombre de persones i aquestes es troben influenciades i busquen solucions, encara que concretant, podríem dir que va dirigit a la gent que viu a llocs amb llengües en conflicte.

Respecte a la variació lingüística, la variant és oriental, i ho podem afirmar amb exemples com les terminacions verbals: "situessin", "afavoreixi", "trobi", "vulgui", etc, i amb els possessius: "seva", i la doble negació "no... pas", i hi ha una paraula "lleure", que molt possible és un geosinònim, perquè desconec el seu significat.

El registre utilitzat és l'estàndard, perquè vol arribar a un gran nombre de gent, fent divulgatius els seus arguments.

Cohesió textual

Pel que fa a la connectivitat, podem trobar diversos connectors al text, que el cohesionen, com és així, per exemple, el d'oposició o de contrast "però", aparegut en diverses ocasions, la conjunció "i" que actua com a connector d'addició, o altres com, "òbviament" o "doncs", aquest últim apareix més d'una vegada.

Respecte a la cohesió gramatical, podem trobar alguns elements anafòrics, referents a antecedents apareguts anteriorment que s'utilitzen per a no repetir paraules innecessàriament, com per exemple: convertir-la, (referent a la llengua), l'únic (referit a

factor bàsic), o *li* de L.15, referit a la persona. També hi ha algun element catafòric, com el *-ho*, en “recordem-ho” L 9.

Respecte a *dixi*, l'autor quasi no esta present al text, únicament amb els plurals inclusivus “recordem”, “nostra”, “trobem”, “considerem”.

El text està adreçat al món sencer, sobretot quan parla de totes les llengües del món i els estats, encara que també al nostre país per la situació de conflicte. I el temps ve del passat, perquè aquesta situació de conflicte és antic en el nostre país.

Podem trobar diverses marques de impersonalització com el utilitzar la tercera persona o “cal fer” que indica obligació.

Respecte a la cohesió lèxica podem trobar repetició de paraules que indiquen cohesió i mantenen el tema constant, com: “llengua”, “llengües”, “terra” o “estat”.

Pel que fa a les qüestions lingüístiques predomina la funció apel·lativa al voler provocar una opinió i connecta al receptor, encara que també fa referència per informar sobre un tema d'actualitat.

La modalitat oracional predominant és enunciativa, però també trobem interrogacions retòriques, en les oracions que hi ha al primer i últim paràgraf. Respecte a la modalització no podem dir que el text tinga un caràcter molt subjectiu, però trobem elements valoratius com: “màxima gravetat”, “feblesa profunda”, “perfectament”, ...

També una metàfora en la interpretació del tercer paràgraf: “Faran seva aquesta llengua”. I elements com les cometes o els dos punts. Al text hi ha polifonia, concretament al segon paràgraf: *Un estat i una llengua*.

Valoració personal

Aquest text és d'actualitat i d'un gran interès social. Podem establir paral·lelismes amb altres temes com la immigració, (ja esmentada en aquest), o les guerres que sorgeixen per les diverses cultures i religions, ja que aquestes naixen a partir una nova llengua .

El registre utilitzat aconsegueix aplegar al lector ja que no utilitza cap tecnicisme, encara que sí conté algun cultisme com: “utopia”, “aberració”, “alienes”...

El títol té relació amb el tema tractat, sobretot a la primera part del text, i l'estructura és adequada ja que no fa el text difícil d'entendre.

Personalment, pense que amb la poca maduresa i d'acceptació de la diversitat, encara que dues llengües són utilitzades al mateix territori, no tenen perquè trobar-se en una situació de conflicte, ja que unes persones que les utilitzen i les accepten no causen cap conflicte, perquè els agraden la diversitat. Si no els agraden les diversitats, com cultures, llengües, religions, cultures, races...?? què és el món, doncs??. El món és diversitat i aquesta és la característica que li dóna un major atractiu. Per què viatgem. Viatjant coneixem cultures i llengües diferents. I si no acceptem la diversitat no podrem saber què serà d'aquesta terra d'ací uns anys...